

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж бр. 6838/18
04.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марине Јакић, председника већа, Ловорке Стојнов и Весне Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА, коју заступа адв. АБ, против тужене Компаније “Дунав осигурање” а.д.о. Београд, Македонска 4, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженика изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П.бр. 9240/17 од 16.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 04.10.2018. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и пресуда Првог основног суда у Београду П.бр. 9240/17 од 16.04.2018. године **ПОТВРЂУЈЕ** у делу става другог којим је тужена обавезана да тужиљи на име накнаде за душевни бол због смањења животне активности плати 486.000,00 динара, за физички бол 135.000,00 динара и за страх 85.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 16.04.2018. године као дана доношења првостепене одлуке о накнади до исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ иста пресуда у преосталом делу става другог и **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужена Компанија “Дунав осигурање” а.д.о. Београд **ОБАВЕЖЕ** да тужиљи АА на име накнаде за физички бол плати 150.000,00 динара и за страх 110.000,00 динара, са законском затезном каматом на ове износе од 16.04.2018. године до исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о парничним трошковима из става четвртог првостепене пресуде па се тужена **ОБАВЕЗУЈЕ** да тужиљи уместо износа досуђеног првостепеном одлуком на име парничних трошкова плати 138.720,00 динара са затезном каматом од извршности одлуке о трошковима до исплате, у року од 15 дана од пријема пресуде.

Свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Образложење

Ставом првим побијане пресуде је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужене обавезе на плаћање материјалне штете од 30.800,00 динара са затезном каматом. Ставом другим је делимично усвојен тужбени захтев па је тужена обавезана да тужилји на име накнаде за душевни бол због умањења животне активности плати 486.000,00 динара, за физички бол 285.000,00 динара, за страх 195.000,00 динара, све са затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим је одбијен тужбени захтев за износ од још 114.000,00 динара на име накнаде за душевни бол због смањења животне активности са припадајућом каматом. Ставом четвртим тужена је обавезана да тужилји плати парничне трошкове од 174.314,00 динара а ставом петим је одбијен захтев за камату на трошкове за период од пресуђења до извршности одлуке.

Против ове пресуде у ставовима другом и четвртом тужена је благовремено изјавила жалбу и тражила је трошкове другостепеног поступка.

Тужилја је поднела одговор на жалбу и тражила је трошкове у висини награде по АТ за тај поднесак.

Апелациони суд је испитао побијану пресуду у смислу чл. 386 ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14) и одлучио као у изреци из ових разлога.

У спроведеном поступку нема битних повреда одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 1,2,3,5,7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности. Стручна процена лекара цензора сачињена за потребе поступка вансудског обештећења, који је претходио подношењу тужбе, нема значај налаза и мишљења вештака у парничном поступку, па није било разлога да се налази и мишљења судских вештака и лекара цензора усаглашавају. Лекар цензор је на иницијативу туженика могао да учествује у својству стручњака из чл. 271 ст. 2 ЗПП. Судски вештаци су саслушани на расправи од 16.04.2018. године, на коју тужена, иако уредно позвана, није приступила, одговорили су на примедбе и питања тужене, па одбијањем предлога за ново вештачење, чињенично стање није остало непотпуно утврђено. Лекар цензор др. ВВ специјалиста ортопедије и трауматологије је према приложеном извештају сматрао је да лечење није завршено и да до завршетка лечења и без налаза магнетне резонанце не може да се изјасни о последицама повреде на животну активност. Судски вештак др. ВВ1 је имао тај медицински налаз и на основу целокупне медицинске документације, резултата клиничког прегледа оштећене и магнетне резонанце је одговорио на све примедбе туженика. Стога није било разлога за потупање по чл. 273 ЗПП и одређивање новог вештачења.

Нематеријална штета услед телесних повреда се вреднује према трајању и тежини последица повређивања на оштећеног, за оставаривање права на накнаду није пресудно питање да ли је повреда лака или тешка, већ да ли је за последицу имала физички бол, страх или душевни бол због наружености или смањене животне активности у мери која оправдава досуђење новчане сатисфакције.

Није спорно да је тужиља повређена у саобраћајној незгоди 14.02.2016. године на раскрсници улица Хајдук Вељков венац и Немањине улице у Београду и да је за саобраћајну незгоду одговоран осигураник туженог који је управљао возилом __. Тужиља се кретала средњом саобраћајном траком из правца Сарајевске према Балканској улици, ушла је у раскрсницу када је на семафору било упаљено зелено светло, а тужеников осигураник је возио десном саобраћајном траком Немањине улице из правца Славије према Савском тргу и железничкој станици. Ушао у раскрсницу у тренутку када му је семафором био забрањен пролаз, левом бочном страном свог возила је ударио у предњи десни угао тужиљиног возила, а затим је наставио кретање, сишао је са коловоза у десну страну и предњом десном бочном страном и десним ретровизором ударио у саобраћајни знак а предњим десним точком у ивичњак Немањине улице. Тужиља је покретнула поступак за вансудско обештећење, на име неспорног дела штете јој је плаћено 65.000,00 за физички бол и 55.000,00 динара за страх.

Тужиља је на дан повређивања прегледана у ортопедској амбуланти Клиничког центра Србије, одређена је имобилизација оковратником и мировање, лечење је наставила у Институту за ортопедске болести на Бањици, а због психичких сметњи била је психијатриском прегледу у Специјалној болници са болести зависности препоручена јој је терапија одређеним лековима. У медицинским налазима Института за ортопедско – хирушке болести се констатује бол у врату који се шири дуж леве руке, спазам врата и ограничена покретљивост рамена и врата, ослабљен стисак леве шаке и парестезије пршљенова Ц 6 и Ц 7. Из налаза и мишљења др. ВВ1 је утврђено да је тужиља у саобраћајној незгоди претрпела повреде у виду истегнућа врата и левог рамена, да се као последица ових повреда појавила радикулопатија у нивоу Ц6 и Ц7 и да све ове повреде у збиру и ако су појединачно лакше природе представљају тешку повреду. Радикулопатија је потврђена налазом електромагнетне резонанце од 31.03.2016. године. Трајне последице повреде су смањена покретљивост левог рамена у лакој степену, трајан физички бол лаког до повремено умереног интензитета, смањена снага стиска у левој шаци, што смета у свим пословима који захтевају рад левом руком а посебно левом шаком. Тужиља је несигурна при дизању и ношењу терета и ометена је обављању финих покрета левом руком. У моменту повређивања и наредних 30 минута је трпела бол јаког интензитета, а наредних 20 до 25 дана бол средњег интензитета. До завршетка лечења је трпела слаб физички бол. Слабе болове као трајну последицу повреде трпи и сада.

Психијатриским вештачењем је утврђено да је у моменту судара око 1 минут трпела снажан страх јаког интензитета услед доживљаја непосредне животне угрожености, страх средњег интензитета је трпела око четири недеље услед неизвесности исхода лечења и наступања могућег инвалидитета, а секундарни страх ниског интензитета око три месеца. Трајна последица страха је хронични посттрауматски стресни поремећај са поремећајем спавања, присилним сећањима на неповољну ситуацију и понашањем избегавања. Услед неиспаваности има слабију пажњу што јој отежава умне активности, мора да узима антидепресиве и хипнотике, а последица такве терапије може да буде појачан апетит или повремени немир. Према усаглашеном мишљењу оба вештака укупно смањење животне активности услед повреде коренова живаца вратне кичме и психичких тегоба је 18%.

Тужили је у вансудском поступку 28.03.2017. године исплаћен неспорни део штете од 65.000,00 динара за физички бол и 55.000,00 динара за страх. Тужила је рођена 1972. године и у време повређивања је имала 44 године.

На основу овако утврђених чињеница тужили је на име накнаде за душевни бол због смањења животне активности правилно досуђен износ од 486.000,00 динара. Према врсти и тежини последица, трајању трпљења, ограничењима у активностима везаним за ред левом руком и левом шаком, поремећај сна и последице тог поремећаја, пажњу и интелектуалне активности у току дана, досуђени износ по оцени другостепеног суда представља правично задовољење за овај облик штете.

Накнада за физички бол и страх је погрешном применом одредбе из члана 200 став 2 ЗОО одмерена у превисоким износима. Од вансудске исплате протекло је годину дана што се може сматрати краћим периодом, па протек времена ме представља околност због које би накнада у време првостепеног пресуђења требала да буде већа од накнаде у време вансудске исплате, јер се критеријуми за одређивање накнаде у овом периоду нису изменили. По оцени другостепеног суда и у време доношења побијане пресуде и на дан вансудске исплате, правична накнада за овај вид штете би износила 200.000,00 динара. Овде се има у виду да је у укупном трајању физичког бола учешће јаким болова минимално, а као нелагодност лечења се узима ношење имобилизације у виду оковратника и физикална терапија. Трајан физички бол слабог и повремето умереног интензитета који тужила трпи након окончања лечења, као трајну последицу повреде нема самосталност, за њега се не досуђује накнада као за посебан облик штете, већ се узима у обзир и одмеравању накнаде за душевни бол због смањене животне активности. Тужили је за физички бол исплаћено 65.000,00 динара или 32,5%, па неизмирени део штете износи 135.000,00 динара.

Према околностима повређивања, интензитету и трајању страха правично задовољење за овај вид штете би на дан вансудске исплате и на дан доношења првостепене пресуде представљао износ од 140.000,00 динара, па како је тужили исплаћено 55.000,00 динара или 39,2% неизмирени део штете износи 85.000,00 динара. Већи износи су несразмерни околностима повређивања, интензитету и трајању страха и прво признатог физичког бола као самосталног облика штете из чл. 200 ст. 1 ЗОО и погодују тежњама неспојивим са друштвеном сврхом накнаде. Стога је побијана пресуда преиначена делимичним одбијањем тужбеног захтева. Мањим износима не би постигла сврха накнаде, па је жалба у преосталом делу неоснована.

Решење о парничним трошковима је преиначено због преиначења одлуке о главној ствари. Тужили припадају трошкови вештачења у плаћеном износу од 30.000,00 динара и према вредности усвојеног захтева, трошкови за састав тужбе по АТ 9.000,00 динара, заступање на два одржана рочишта по 10.500,00 динара, заступање на једном неодржаном рочишту 6.000,00 динара и сразмерни део таксе на тужбу и пресуду од по 36.360,00 динара, што све износи 138.720,00 динара.

Одговор на жалбу није обавезна парнична радња, њеним пропуштањем за странку не настају негативне последице, па се не сматра издатком који је тужили био неопходан за поступак по жалби противне странке. Делимичним преиначењем побијане пресуде успех странака се није битно изменио, па је из тих разлога одлучено

да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Из наведених разлога на основу чл. 390, 394 тачка 4 и 165 став 2 ЗПП је одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија
Марина Јакић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић